

Dívka se vdá za slabocha.

Říká jí ty správné věci v tu správnou dobu – princ, slibující šťastný život až navěky. Všichni vidí jen její kůži, již se liší od ostatních sličných panen té říše. Chovají se k ní jako ke kusu uhlí, jako by černá pleť byla nějaký hřích. Ale princ ji přesvědčí o její kráse. Najednou se cítí tak, jako ještě nikdy předtím. Když si ji s sebou odveze do hradu, přenesse ji přes práh do své čisté bílé ložnice.

Jenže lidem se to nezdá a princově otci také ne. Proč si jeho syn musí brát zrovna *takovou*, když může mít tolik jiných děvčat? Všichni si svoji nevraživost ale nechávají pro sebe, aby nebyli nezdvořilí.

Přinejmenším do chvíle, než král vydechne naposled.